

Renate Dorrestein

WEERWATER

De wereld vergaat. Op één stad na: Almere. Als de stofwolken zijn opgetrokken, blijken er nog maar een paar duizend inwoners over. Het zijn voornamelijk vrouwen, onder wie gastschrijfster Renate Dorrestein. De schaarse overlevende mannen zijn ontsnapte gevangenen.

Langzaam hervindt de ontredderde gemeenschap haar evenwicht. Maar na een paar jaar zijn er nog steeds geen kinderen geboren. Net als alle hoop op nieuw leven dreigt te vervliegen, is er plotsklaps een baby. De vondst stelt de bewoners voor een raadsel. Is er misschien toch nog leven buiten Almere? Of luidt deze gebeurtenis het begin van het einde in? En aan wie van alle hunkerende vrouwen zal baby Ally in de tussentijd worden toegewezen?

In deze originele en spannende roman laat Renate Dorrestein zien dat de liefde ons uiteindelijk overal doorheen sleept. *Weerwater* is een even humoristische als schrijnende vertelling over uitzichtloosheid en hoop, egoïsme en opoffering, van een schrijfster op de toppen van haar kunnen.

© Ruud Pos

Renate Dorrestein (1954) bekleedt een unieke positie binnen de Nederlandse letteren. Haar romans werden genomineerd voor vele prijzen, waaronder de Libris Literatuurprijs, AKO Literatuurprijs, Trouw/NS Publieksprijs en The International IMPAC Dublin Literary Award. Om *Weerwater* te kunnen schrijven, woonde Dorrestein drie maanden in Almere.

Paperback met flappen 13,5 x 20 cm
Ca. 272 pagina's
Ca. € 18,50
Omslag Roald Triebels

NUR 301
ISBN 978 90 5759 712 1
E-book ca. € 9,99
Februari 2015

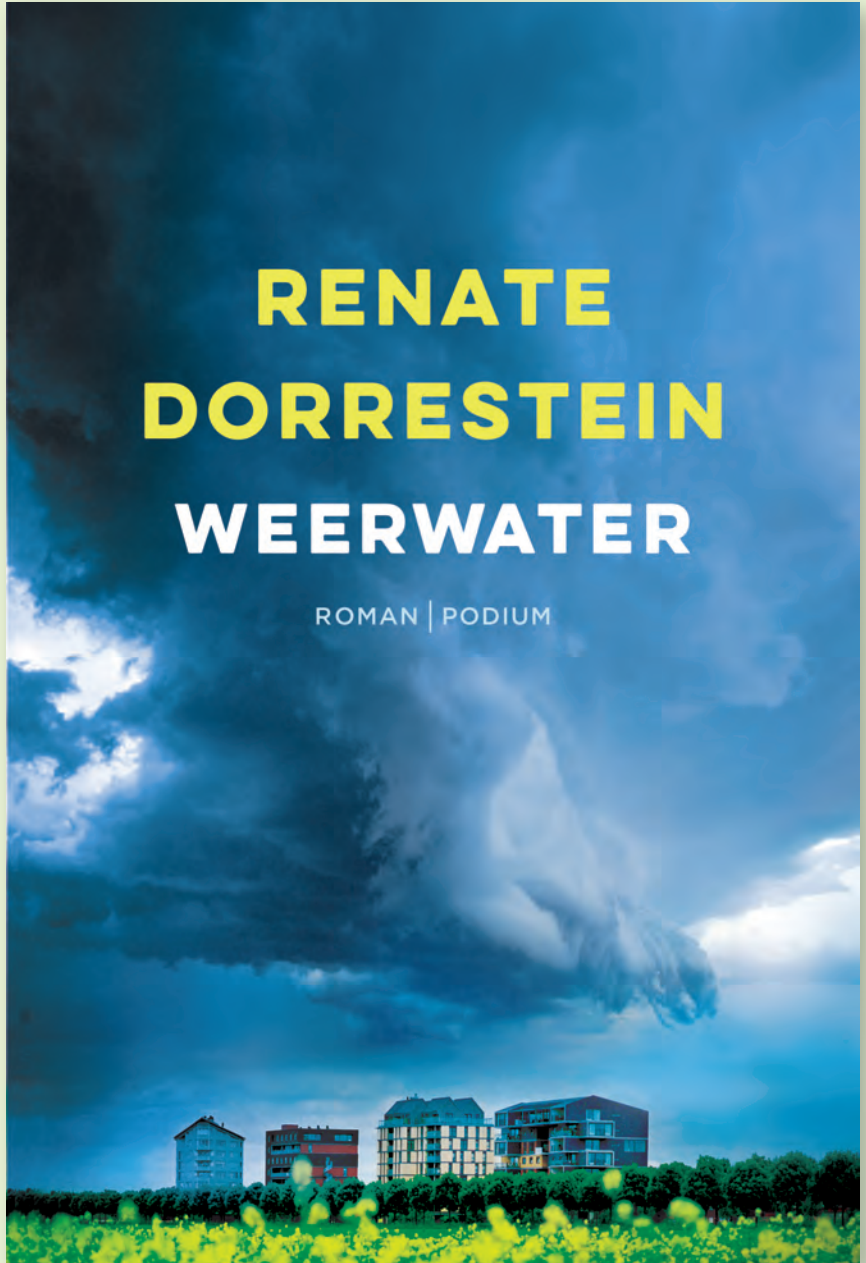

*Dorrestein
overtreft
zichzelf met
meesterlijke
avonturen-
roman*

RENATE DORRESTEIN WEERWATER

ROMAN | PODIUM

- Presentatie in Schouwburg Almere door Frénk van der Linden
- Eerste exemplaar aan Annemarie Jorritsma (burgemeester Almere)
- E-bookactie met scholieren in Almere
- Billboardcampagne
- Optredens
- Interviews

Verschijnt
5 februari
2015

Het rode lampje van de reservetank lichtte op toen ik mijn auto startte. Op goed geluk reed ik de wijk uit terwijl het zweet in mijn ogen droop. Ik had op de kaart moeten kijken, ik had geen idee hoe ik zonder navigatie op een van de stadsdreven kwam die naar de snelweg leidden. Knarsetandend van de spanning sloeg ik willekeurig linksaf, rechtsaf. Doordat ik niets snapte van Almeres gescheiden verkeersstromen belandde ik plotseling op een vrije busbaan. Ik kon er niet meer af, het leek alsof ik kilometerslang over fly-overs en viaducten reed. Paniek sneed me de adem af totdat ik bij een overgang mijn kans schoonzag en ik mijn auto met een onmogelijk krappe draai weer op een gewone weg wist te krijgen. Ik zeilde over een rotonde en kon mijn geluk niet geloven: ik kwam uit op de Hogering, een van de grote doorgaanswegen. Maar daar sloeg de motor af. Vloekend, biddend en machteloos op mijn stuur slaand kon ik nog net de vluchtstrook bereiken.

Ik greep mijn handtas en mijn laptop en sloeg het portier achter me dicht.

Hete lucht verplaatsend raasden volgepakte auto's aan me voorbij. Niemand leek me te zien staan. Of niemand wilde tijd verspillen door te stoppen. Weg, weg, weg van hier!

De middagzon brandde op mijn blote armen. Ik werd dizzy van de warmte. Ik had iets moeten eten.

Net toen ik dacht dat ik in tranen zou uitbarsten, reed er een grote truck met een Belgisch nummerbord de vluchtstrook op. Ik was nog nooit in zo'n gevaarte geklauterd, ik kwam de treeplank amper op. Ik voelde ineens dat ik een vrouw van boven de zestig was, strammer en brozer dan onder deze omstandigheden wenselijk was.

De vrachtwagenchauffeur, een man met een goedig gezicht, begon meteen tegen me te kletsen. Hij zei dat hij Lammert heette, Lammert Verweghe, en dat hij zich niet liet gekmaken door die verhalen over een mistbank. ‘Mijn camion geraakt er wel doorheen. Ik ga niet nog een dag vermorsen.’

Ik herademde. Nog even en deze nachtmerrie zou voorbij zijn. In mijn tas vond ik Maartens zakdoek. Ik snoot mijn neus. Nooit van mijn levensdagen zette ik meer een stap in Almere.

Het was behaaglijk in de cabine, met de airco aan. Op het dashboard was een foto van drie kinderen geplakt. Ik vroeg naar hun namen en leeftijden. De jongste was zes, vernam ik. ‘Dan leert hij nu lezen,’ zei ik. We moesten vaker stilstaan bij hoe goed alles was als het gewoon was zoals het was.

Lammert minderde vaart. ‘Zotten,’ prevelde hij.

Langs de weg stonden mensen te gebaren dat we moesten stoppen. Ze zwaaiden met vlaggen en hieven een laken waarop in grote letters GEVAAR!!! stond. De auto’s vóór ons reden gewoon door, en ook Lammert schakelde weer op.

Ik had het oponthoud nauwelijks opgemerkt. Mijn gedachten maakten de hele tijd lussen terug naar de tijd toen alles nog begrijpelijk was, de alledaagse modus waarnaar ik zo hevig verlangde dat het niet anders kon of mijn wens zou worden vervuld.

Als een blinde muur rees plotseling de mistbank voor ons omhoog. En op hetzelfde moment besefte ik dat ik de auto’s vóór ons niet meer zag. Angst stak als een dolk in mijn lichaam. ‘Stop!’ schreeuwde ik.

Over *De stiefmoeder*:

‘Renate Dorrestein verkeert in een blakende bui in *De stiefmoeder*.’

DE VOLKSKRANT

‘Hier is duidelijk een routinier met veel vertrouwen en plezier in het eigen kunnen aan het werk.’ DE GROENE AMSTERDAMMER

‘Als geen ander kan Renate Dorrestein de onderhuidse gevoelens van mensen beschrijven.’

NOUVEAU